

мжжествено орле, което обича безкрайно своя Царь и своето отечество.

Това научих тукъ най-добре на стана, между моитѣ другари орлета, които сж събрани отъ цѣлата страна. А да бихте могли да видите колко много се радвахме всички, когато се научихме, че между насъ има и орлета отъ Македония, тамъ кждето татко разправяше, че се е билъ. Днесъ тѣ сж свободни и сж заедно съ насъ въ организацията „Бранникъ“.

Майко, ние сами си построихме палатки. Веднажъ, тѣ паднаха отъ вѣтъра, но ние които сме бързи и смѣли като млади орли, веднага си ги построихме. Колко много се радвахме, като виждахме, че сме силни сами да се справимъ съ тази трудна задача. Сутринъ ставаме подъ звуцитѣ на тржбата.

Колко е хубаво... Догодица, ще питамъ дружинния командиръ, ако мога да доведе и тебе тука, майко, за да видишъ и ти, че наистина всичко е много хубаво. Обличаме се бързо, защото орлетата не трѣбва да се излежаватъ. Измиваме се на планинския потокъ и се строяваме да издигнемъ народното знаме и да прочетемъ молитва. Много обичамъ да гледамъ, когато знамето стигне до върха на мачтата и вѣтрътъ почне да го развѣва. Тогава цѣлиятъ Балканъ ехти отъ нашето бранническо „ура“.

Днесъ, майко, ние играхме на войници. Трѣбваше да превземемъ знамето на нашитѣ противници, които бѣха една частъ отъ нашитѣ другарчета. Ние бѣхме по-силни, но и тѣ, като българчета, не си даваха знамето. Накрая, дружинния коман-

диръ ни събра и ние разбрахме колко прави бѣха думитѣ, като ни каза, че никога българчетата не си даватъ знамето. Ако насъ, майко, ни бѣха поставили срещу сръбчета или гърчета, азъ първи щѣхъ да се втурна презъ глава, щѣхъ да ги изпозаля на земята и щѣхъ да грабна знамето имъ и да го донеса при командиря.

Майко, ние не сме тука вече малки, а сме голѣми и за всичко се грижимъ сами. И въ кухнята помагаме, и дрехитѣ си перемъ сами, и вода си носимъ сами, стоиме на постъ и пазимъ другарчетата си когато спятъ.

Ехъ, какъ искамъ да ме види татко, когато съмъ на постъ.

Азъ съмъ истински войникъ. Всички орлета отъ нашия станъ сж вече готови за войници. Само да порастнемъ, ще грабнемъ пушкитѣ и тогава тежко и горко на всичкитѣ ни врагове.

Ние сме бранници, а вие трѣбва да знаете, че бранникътъ отъ малък още се готви да бжде войникъ и да пази своята родина.

Цѣлува ви вашъ синъ: орлето Сашо“.

Майката на Сашко, когато четеше писмото се просълзи отъ радостъ. Щомъ си дойде на обѣдъ баща му, първата дума, която тя му каза бѣше:

— Нашиятъ Сашко станалъ войникъ!

— Какъвъ войникъ? — усмихна се шеговито баща му.

— Ето чети.

Тя подаде писмото на Сашко и загледа баща му, какъ радостно се усмихваше, и

...Измиваме се на планинския потокъ и се строяваме...

